

MÓN

La separació

Segon lliurament de la història d'Ahmed i Alin. Tenien 10 i 11 anys quan els seus pares van morir a Alep. Van fugir a Turquia, on ara es guanyen la vida: Ahmed recollint ferralla i Alin treballant en un taller de confecció. El seu somni és escapar-se, però no saben com fer-ho.

Claas Relotius
© Der Spiegel

Per guanyar diners i aconseguir menjar, de seguida van unir forces amb altres refugiats. Els van seguir als camps del voltant i van collir cotó per a agricultors turcs i van recol·lectar síndria, deu hores al dia, set dies a la setmana. Van veure nenes sirianes més grans que ells desmaiarse sota el sol. Ells van continuar treballant fins al final de la temporada.

Llavors va arribar l'hivern. Els adults van començar a buscar més feina i un sostre per resguardar-se del fred. En aquell moment, els homes i les dones es van dividir, i els nens i les nens també. No havia de ser per gaire temps, els van dir, i la mainada no va fer preguntes. Alin, que gràcies a la seva mare sabia cosir, es va enfilar a la plataforma d'un camió de melons i va recórrer amb les dones la costa mediterrània, tres-cents quilòmetres en direcció nord-oest, fins a les fàbriques tèxtils de Mersin. Ahmed va viatjar amb

els homes al nord-est en un camió per al bestiar sense finestres fins que van arribar als afores de Gaziantep, una ciutat de més d'un milió de persones.

Un vespre de maig d'aquest any, en què l'aire calent anunciava l'arribada de l'estiu, Ahmed, d'encara no un metre i mig, estira un carretó amb unes vambes gastades als peus. Passa per ruïnes industrials, botigues de reparació de sabates i fàbriques abandonades. El segueixen gats perduts. El capvespre és la millor hora per a aquesta mena de feina i Ahmed va al darrere de qualsevol cosa que encara es pugui aprofitar: un cilindre de cotxe per aquí, un tub de metall per allà. Cada centenar de metres s'ajup i posa la nova troballa al carretó, que al final pesa tant que amb prou feines el pot arrossegar. El seu cap, un traficant de ferralla turc, li ha promès cinc piastres per quilo, és a dir, 1,5 cèntims d'euro. Una bona nit Ahmed diu que en pot aplegar tres-cents quilos, pels quals guanya 4,5 cèntims. Cada matí se'n va al llit amb la roba bruta quan surt el sol, a la mateixa hora que la seva ger-

mana baixa en aquell soterrani de Mersin per començar a treballar.

Han passat mesos des que Ahmed va fugir de Síria, i aquesta és la cinquena feina que té. Diu que els blaus de les espatlles són de carregar pesos i que les cicatrius a la panxa són de vores punxegudes d'objectes de metall que ha recollit. Les marques al coll són causades per guspíres que li han cremat la pell.

Al començament, quan va arribar on és ara, dormia amb sis homes i deu nois en una tenda, amb els sacs de dormir i els llençols a tocar els uns dels altres. Treballaven junts, soldant acer en una botiga, cremant clínquer en una fàbrica de ciment o arrossegant pedres en llocs on es feien obres i en què avui hi ha edificis de cinc plantes. Els adults van estalviar cada lira, dient que volien fer-les servir per un lloc en una barca que els portaria a Europa. A Alemanya, van explicar als nens, la vida seria millor per a tothom. Però aleshores, aquesta primavera, la policia va descobrir la tenda als límits de la ciutat, la va destrossar, els va colpejar a tots i amb →

→ empentes els va fer entrar en camions com bestiar. Només als nens se'ls va permetre quedar-s'hi. No els van portar enlloc, es van quedar pels carrers.

Un petit robot de joguina

Ara que ja és de dia a Gaziantep, Ahmed marxa del dipòsit de ferralla i es dirigeix al lloc on dorm ara, només amb els altres nens. És una cabana de metall ondulat i fusta equipada amb llençols, una barraca aguantada amb claus en un dels turons marrons que s'alcen al sud de la ciutat, en direcció a la Meca i Alep. Les vistes des de les altures s'estenen més enllà de les cases fosques i les banderes amb la mitja lluna, només a una hora amb cotxe de la frontera amb Síria. Ara hi viuen gairebé dos milions de persones, i prop d'un de cada sis hi ha arribat fugint de la guerra.

Ahmed seu a terra amb les cames plegades i explica que es van construir la cabana ells mateixos amb eines que van trobar o robar. Són nou nois de Homs i Alep, de ciutats i pobles bombardejats, tots sols en un país que abans cap d'ells no coneixia. Tiren algunes bosses d'escombraries i uns quants branquillons i llistons de fusta a un piló per fer foc i hi col·loquen a sobre un pot de te dolç, com els adults.

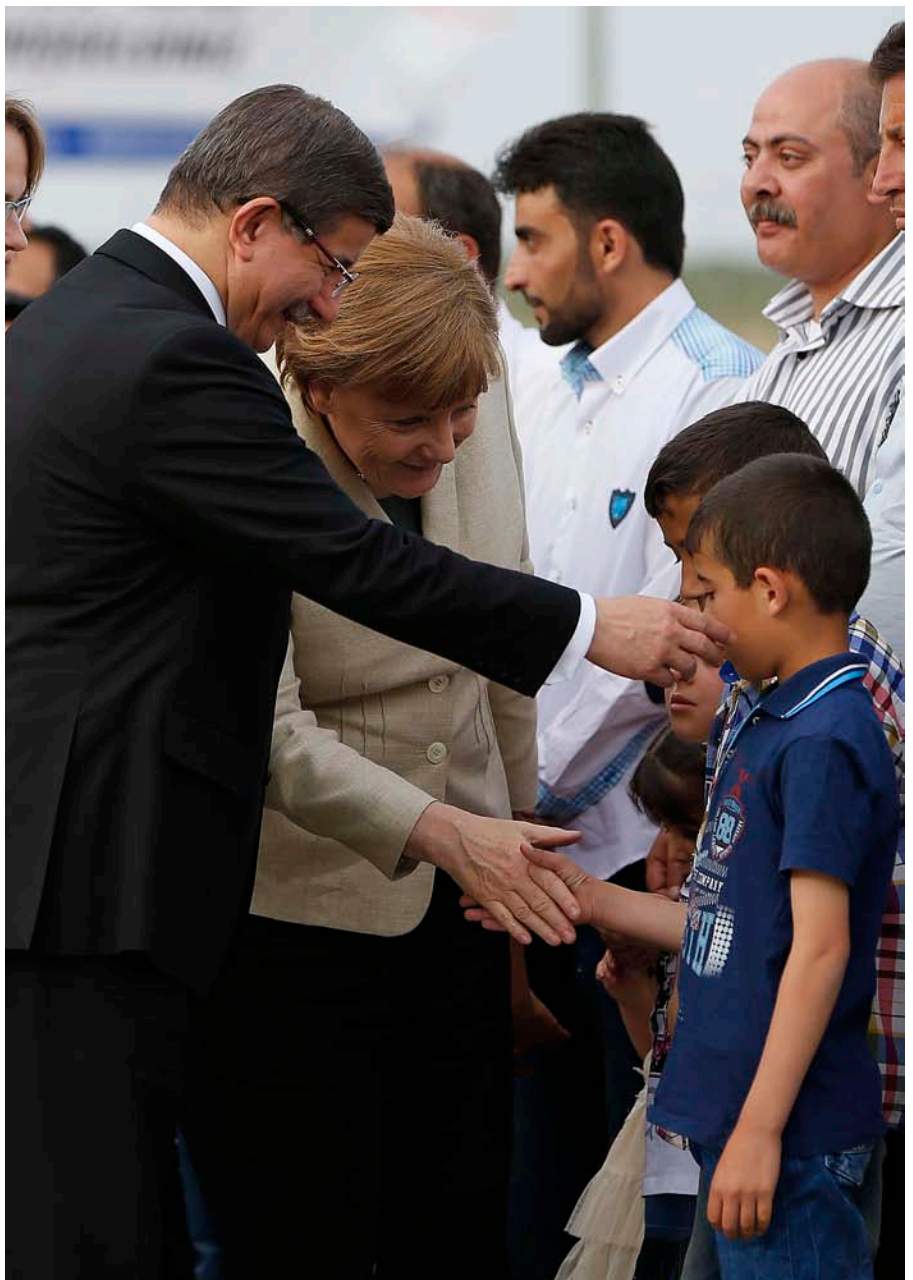
Cadascun d'ells té la seva tasca i la seva història. Mahmud, el més gran, té 15 anys i ja era orfe molt abans de la guerra. Mohammed, el més petit, en té 11 i van perdre els pares quan van fugir. Abans no es coneixien, es van trobar treballant a les obres, sense guàrdies que els vigilessin. Van construir la seva pròpia família, composta només de nens. Ara s'aixequen junts i recullen deixalles junts. Resen junts i comparteixen el pa.

L'únic que li queda de casa a Ahmed és la motxilla. A dintre hi té una samarreta amb les paraules "*I love Syria*" ('Estimo Síria'), uns pantalons, mitjons, una bossa de bombons, un petit robot de joguina i un telèfon mòbil ratllat. De vegades, quan no pot adormir-se després de la feina perquè la calor del matí ja s'ha tornat insuportable, agafa el mòbil i mira fotos velles, imatges dels seus pares, fotos d'Alep i d'Alin.

Aquesta nit, Ahmed passa el polze per l'aparell per mirar fotos de la seva antiga escola. S'hi veuen nens amb els cabells engominats i nenes amb vels de colors, agafades del braç. Ahmed no sap on és cap dels seus amics ni què fan. Els envia missatges però ja no li contesten. A vega-

Ahmed treballa en un taller de ferralla. El seu cap li ha promès cinc piastres (un centí i mig d'euro) per cada quilo de ferralla que li porti. A sota, la cancellera alemanya, Angela Merkel, i el primer ministre turc, Ahmet Davutoglu, visiten el camp de refugiats sirians de Gaziantep, a Turquia, el 23 d'abril.

des pensa que encara deuen ser a Alep. I a vegades s'imagina que ja són morts, "potser al Paradís".

Distingir els bons dels dolents

Ahmed diu que ja no li fa por la mort. De fet, explica que ja ha vist morir molta gent. Acabava de començar segon de primària –a penes havia après a llegir, diu– quan va veure com decapitaven un home no gaire lluny de l'escola. Va buscant al mòbil fins que troba un vídeo desconcertant. Al vídeo, gravat fa més de dos anys, s'hi veu un home amb els ulls tapats agenollat en un bassal de sang fosca. Al seu costat hi ha un home amb una túnica negra i estan envoltats de gent que s'ho mira. L'home de la túnica porta una espasa llarga, i la prem contra el coll de l'home que està de genolls. Crida "*Al-lahu akbar*" ("Déu és gran"). I després talla el cap d'aquell home.

Ahmed diu que el vídeo el va filmar ell mateix a la plaça del mercat d'Alep. El seu pare estava furios, li va cridar dient-li que esborrés el vídeo i que no el tornés a mirar més, però Ahmed no li va fer cas. Ara l'ensenya als altres i els nois se'l miren amb els ulls ben oberts. Mahmud, el més gran, arrufa les celles i mira amunt, cap al cel nocturn. "Hi ha guerres", diu, "perquè hi ha persones dolentes". Mohammed, el més petit, pregunta com se'ls pot identificar, com es pot distingir els dolents dels bons.

Sovint Ahmed passa l'estona remenant el mòbil després de la feina, escrivint al seu oncle que va fugir d'Alep fa uns mesos però que no ha aconseguit travessar la frontera per sortir de Síria. El seu oncle sovint el renya i escriu que Ahmed hauria d'anar a cuidar la seva germana. Però Ahmed diu que no vol marxar. "No vol tornar a marxar un altre cop".

Hi va haver un temps en què Alin i Ahmed creixien com la majoria de germans.

No tenien gaire espai i van compartir habitació fins que Ahmed va tenir nou anys, amb animals de peluix i dibuixos penjats a les parets, que havien fet ells. Es molestaven i s'estiraven els cabells. A vegades, quan s'explicaven acudits fins tard a la nit, ajuntaven els llits perquè els pares no els sentissin. Però ara, ara que la guerra els ha allunyat, els separen centenars de quilòmetres en un país estranger. Deuen sentir-se com si estiguessin en mons diferents.

La seva única connexió són els missatges de text que s'envien pel mòbil gairebé cada matí. Alin sovint explica quants vestits ha cosit aquell dia i de vegades envia una imatge de l'habitació on la deixen dormir, un espai petit ple de matalassos estripats on també dormen una dotzena de nens més. També diu que sovint té gana a la feina, però que no té diners perquè tota la recompensa que li donen és poder dormir en aquella petita habitació. Quan Ahmed pregunta a la seva germana què troba més a faltar, ella li respon que l'escola. Quan Alin pregunta al seu germà què enyora més, ell no es veu amb cor de contestar.

Fa unes quantes setmanes, quan Angela Merkel va viatjar a Gaziantep i li van ensenyar un alberg per a refugiats ben arreglat per a les càmeres, Alin va escriure al seu germà: "Les nenes d'aquí diuen que la reina d'Europa és a casa teva. Que ha vingut per emportar-se't". Ahmed no ho va entendre. No tenia ni idea de qui era Angela Merkel i no havia sentit mai el seu nom. Avui encara no sap on és Alemanya, només que forma part d'Europa i que Europa és un lloc segur i que allà els nens no han de treballar. Ahmed diu que no suporta treballar i que li facin mal els braços. Li agradaria més jugar a futbol, però llavors, ho sap molt bé, es moriria de gana. ●

Traducció d'Arnau Figueras

El Temps

Nova maqueta

Nous opinants

Nou format

Nou Temps

Ja al teu quiosc

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltamps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltamps.cat](mailto:subscripcions@eltamps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atndrem de
9.00 a 14.00 hores